

CHƯƠNG II

Reng... Reng... Reng...

Bực bội vì mới năm giờ sáng đã bị tiếng điện thoại phá giấc ngủ, Minh Sang lau bàu:

- Ai mà vô duyên vậy, chẳng biết lịch sự chút nào.

Chụp lấy cái gối bịt kín hai tai, anh cố không nghe tiếng chuông reo, nhưng nó vẫn cứ lì lợm.

Reng... Reng... Reng...

Lăn nhanh ra ngoài, anh chụp lấy ống nghe:

- A lô.

Giọng của anh khô cứng đến nỗi người đầu dây bên kia phải im bật.

- A lô.

Giọng của anh lại lớn hơn.

Vẫn không có ai trả lại, anh liền gác máy.

- Điên chắc?

Nhưng anh vừa ngã lưng xuống thì...

Reng... Reng... Reng...

Tức muốn phát điên, anh hét lớn vào ống nghe:

- Trời ạ! Sao vô duyên vậy?

- Da... xin lỗi anh...

Giọng một cô gái rất dễ thương làm anh dịu đi cơn giận, nhưng giọng vẫn còn khô khốc:

- Có chuyện gì không?

- Da...

- Trời ơi! Cô làm ơn nói nhanh cho tôi nhờ, tôi còn phải ngủ tiếp nữa.

- Em... em... phá giấc ngủ của anh à?

- Hơ! Cô lạ đời thiệt! Chẳng lẽ tôi phá giấc ngủ của cô.

- Em... xin lỗi...

- Thôi, khỏi cần. Có chuyện gì nói nhanh đi.

- Anh làm ơn ra phi trường đón em giùm.

Minh Sang trợn mắt:

- Hả! Cô có bị gì không vậy? Tôi với cô có quen biết gì đâu mà ra sân bay đón cô?

Giọng cô gái gần như có nước mắt:

- Vậy... vậy... số điện thoại này, ai cho em? Em về Việt Nam không có người thân đâu. Híc... híc...

Giọng dứt quãng của cô gái làm cho anh cũng lúng túng:

- Đây! Cô có gọi nhầm số không vậy?

- Da... số máy là 8678... phải không anh?

- Ừ, đúng rồi.

- Vậy thì em đã gọi đúng số còn gì.

Minh Sang dụi mắt tỉnh ngủ hẳn. Anh đang cố tìm ra mâu chốt của câu chuyện.

- Vậy cô quen với ai, tên gì? Nói tôi nghe xem.

- Anh ấy tên Minh Sang.

- Hả!

- Híc... Anh làm ơn giúp giùm em nói với anh ấy một tiếng. Em đã chờ lâu lắm rồi.

- Được rồi, được rồi. Tôi sẽ giúp cô.

- Vâng, cảm ơn anh.

Cúp máy, Minh Sang đưa tay vỗ trán:

- Chuyện gì xảy ra thế này? Trời ạ! Mình mới lên đây, có quen biết ai đâu... Nhưng dù sao cũng phải giúp cô ta thôi. Ai biểu cô ta gọi đúng tên mình.

Nghĩ thế, anh liền tọt xuống giường, phóng vào toilet. Một lát sau, anh đã hoàn thiện khuôn mặt và mái tóc.

Bước lại tủ, anh lấy nhanh chiếc quần Jean và áo thun ôm. Hai phút sau, anh đã tề chỉnh trong chiếc áo khoác màu đỏ sậm.

Bước lại cửa phòng anh Ba, anh đẩy cửa vào.

- Ôi cha! Ngủ thẳng căng luôn kìa.

Vỗ nhẹ vào vai anh trai, anh hỏi:

- Chìa khóa xe anh để đâu, cho em mượn một tí.

- Ừm...

- Anh Ba!

Minh Luân nhăn mặt mở mắt nhìn em trai:

- Gì vậy nhỏ? Sáng sớm đã phá giấc ngủ của anh rồi.
- Cho em mượn xe một chút.
- Trên bàn kia... Đi đâu sớm vậy?

Cầm chìa khóa trên tay, Minh Sang bước ra cửa.

- Ôi! Không biết mắc nợ ai mà giờ này em phải ra sân bay đón người nữa.

Cánh cửa đóng sầm lại. Minh Luân mơ màng nghe tiếng "sân bay", anh bật nhanh như lò xo:

- Cái gì! Sân bay hả? Trời ơi...

Mở cửa chạy nhanh theo em trai, anh hỏi lớn:

- Có người gọi đến kêu đón ở sân bay à? Có phải không?
- Dạ, mới gọi đến đó.

Minh Luân quỳnh cả lên. Anh kéo em trai chạy về phòng:

- Để anh đi chợ Trời ơi! Bạn của anh mà anh quên mất.
- Cái gì? Bạn của anh? Ôi mẹ Ôi! Sao cô ấy lại gọi tên của em?
- Có lẽ cô ấy nhớ lộn thì phải. Thôi, xuống dắt xe ra giúp anh đi.
- Hừ! Máy người coi tôi là cái gì vậy? Muốn sai muốn biểu khi nào cũng được à?
- Thôi mà, giúp anh đi. Cô ấy đã chờ anh hơn một tiếng rồi đó.
- Em cũng phục anh luôn. Hẹn đón người ta mà để người ta gọi điện về rồi đứng chờ, còn mình thì ngủ thẳng cẳng.
- Thôi đừng nói nữa nhỏ, cô ấy giận đó.
- Giận anh chứ bộ giận em sao? Với lại... A...
- Gì vậy?

Minh Sang đưa đôi mắt cú vọ nhìn ông anh:

- Hi... hi... Cô ấy là ai? Khai ra mau! Nếu không sẽ bị "bắt giam" ngay lập tức.
- Nhỏ à! Để anh lo đón cô ấy trước đã, chuyện gì thì về hẵng tính.
- Có cần gấp như vậy không? Em có ý kiến như vậy. Em đã chỉnh tề rồi, để em đi chợ Anh ở nhà lo chuẩn bị đi.
- Ồ, được đó. Sao không nói sớm? Em mau đi đi. Nhớ cô ấy tên Trang. Liều Thanh Trang đó.
- Dạ.

Tiếng xe đã đi xa rồi mà Minh Luân không khỏi sửng sốt. Anh thật không ngờ cô ấy lại làm thật, về đây một mình không có ai là người thân, chỉ duy nhất quen anh qua email mà thôi.

Lúc gửi mail cho anh, cô ta có nhắc đến việc sẽ về quê hương một chuyến, sẵn tiện sẽ gặp mặt nhau, vì hai người rất tâm đầu ý hợp.

Anh cứ ngỡ đó chỉ là lời nói vui cho vui sàu trên mạng, nhưng không ngờ... sự việc lại xảy ra trong thực tế. Anh lấy tên Minh Sang vì anh biết Thanh Trang thích đất nước Việt Nam có hình chữ S xinh tươi, đẹp đẽ. Anh muốn bắt đầu khởi nguồn từ chữ S để dễ cảm thông và tìm hiểu nhau.

Cô ấy đã gửi cho anh không biết bao nhiêu là e-mail và cả tiền nữa, cô không đòi hỏi gì cả, chỉ muốn biết anh có thật lòng không?

Sự mặc cảm luôn ần ép anh, mỗi khi anh nghĩ đến cô, nhưng tình cảm cũng khóa tim anh làm anh đau nhói.

Biết làm sao đây khi cô ấy xuất hiện? Đồi mắt với sự thật hay trốn tránh?

"Chạy trốn làm chi khi anh đã đánh mất một trái tim hồng và nước mắt của tình yêu "

Chỉ một lần thôi, rồi sẽ quyết định tất cả. Nghĩ vậy anh liền quay lại phòng... tìm anh đập nhanh đến lạ thường.

*****

Dừng trước cửa phòng chờ, Minh Sang đưa mắt nhìn quanh.

- Trời ạ, mình đúng là ngu. Tự nhiên đi rước phiền phức vào thân. Bây giờ, có biết cô ta mập ốm ra sao mà kiếm đây.

Đi tới đi lui vẻ sốt ruột, Minh Sang đưa tay gãi muốn rụng hết tóc. Chợt anh nhớ ra lời của Minh Luân: cô ấy tên Trang, Liễu Thanh Trang.

Liêu Thanh Trang, đúng rồi mình có cách

Anh chạy bay lại phòng bảo vệ, chỉ một lúc sau anh đã có cái bảng cây trên tay với dòng chữ to tướng: " Liễu Thanh Trang"

Anh giơ cao tấm bảng, bước tới phòng chờ

Đang đưa mắt tìm, hy vọng nhìn thấy đôi mắt của một cô gái nào đó thì đột nhiên anh phải rùng mình:

- Anh Sang!

Vòng tay của cô gái quấn ngang người anh, làm anh run bắn cả người.

- Cô... cô...

- Anh biết không? Em sợ lắm, em sợ anh sẽ không đến đón em.

- Cô.. cô là Liễu Thanh Trang phải không?

- Dạ.

Gỡ được tay cô gái ra, Minh Sang mừng rỡ:

- Trời phật phù hộ, tìm được cô rồi.

Thanh Trang bật cười trong niềm xúc động:

- Em rất vui..

- Cô đừng vui sớm, tôi không phải là người cô cần tìm gặp đâu. Nào lên xe đi, tôi đưa cô về.

Bước theo Minh Sang mà Thanh Trang lo lắng, lòng đầy thắc mắc:

- Anh nói thế là sao, em chẳng hiểu gì.

- Tóm lại người cô cần gặp, đẹp trai hơn tôi, phong độ hơn tôi, lớn tuổi hơn tôi, í quên! Phải xưng hô lại thôi, chị Ba mới đúng.

Đôi mắt to tròn của Thanh Trang không khỏi gây ấn tượng với Minh Sang

- Đừng nhìn em như thế, anh Ba em bận chuyện nên em phải "tòng quân" thay anh, chị không trách em chứ?

- Xin lỗi, tôi muốn biết rõ hơn.

- Được, được, về đến nhà sẽ rõ hơn.

Dừng xe, Minh Sang ấn còi inh ỏi. Cánh cổng lập tức bật mở, một chàng trai đứng ngay cửa bước lại:

- Thanh Trang.

Bốn mắt nhìn nhau, tâm tư như đã thấu hiểu... anh bước lại gần, tay chặn ngang dòng lệ đang tuôn rơi.

- Đừng khóc em, mình đã gặp nhau rồi mà.

Cô lao vào vòng tay anh khóc ngon lành, khóc như chưa bao giờ được khóc. Cô ôm chặt lấy anh như sợ anh bay mất.

- Em tưởng anh gạt em chứ. Em lo lắm. Khi ngồi trên máy bay, em đã liên tưởng đến, nhưng em không dám nghĩ tiếp, em sợ điều em nghĩ sẽ là sự thật. Lúc đó, em chẳng biết phải làm gì...

Tay của Minh Luân này giờ vẫn buông thõng, anh do dự, anh sợ... nhưng khi nghe cô tâm sự, anh mới mạnh dạn đưa tay ôm lấy vai cô:

- Không đâu, anh đã hứa và sẽ giữ lời mà, em đừng suy nghĩ lung tung. Nào chúng ta vào nhà đi.

Dừng xe xong, Minh Sang kéo hai chiếc va li vào, anh lầm bầm:

- Người gì vô ơn chưa từng thấy không có một lời cảm ơn

Tuy trách vậy, nhưng anh vui lắm. Anh biết rằng, từ bây giờ, cuộc sống của gia đình anh càng vui vẻ và hạnh phúc hơn.

Sau buổi cơm tối làm quen với nhau, Minh Dung và Minh Sang rút êm lên lầu, nhường lại một bầu không gian thật yên tĩnh.

- Anh xin lỗi, em có giận anh không?

Bước nhẹ lại gần anh, Thanh Trang ngồi xuống ghé, cô nhìn vào mắt anh:

- Không, em chỉ có một cảm giác thật êm đềm và hạnh phúc thôi. Anh biết không? Khi nhìn thấy anh, em tưởng như mình vừa được sinh ra lần thứ hai vậy.

Cô tự nhiên ngả vào ngực anh, đôi mắt ngấn lệ:

- Em sẽ chẳng thể nào xa rời được anh. Quyết định của em thật hoàn toàn không ân hận.

- Cảm ơn em đã nghĩ tốt cho anh. Nhưng...

- Có chuyện gì vậy anh?

- Em chưa biết rõ về anh, chưa biết được anh là người như thế nào, tại sao lại tin tưởng anh như vậy? Lỡ anh là một người...

Cô đưa tay che lấy miệng anh:

- Em không muốn đánh mất ý nghĩ tốt đẹp về hình tượng của anh trong trái tim em. Anh đừng nói nữa, anh đừng nghĩ em là một người con gái dễ ti là được rồi. - Anh thật không biết nói với em thế nào đây.. Khi tâm lý của anh hoàn toàn chưa ổn định, anh đang sống trong hiện tại và cả ở tương lai. Trong đầu anh nó chưa có kết định một điều gì, em cần chỉ chờ đợi ở anh.

- Không, em sẵn sàng chờ đợi. Em biết em sang đây quá bất ngờ nên anh chưa phân định rõ mình phải làm gì, Với lại, thời gian quen nhau có lẽ chưa đủ để một người nói thương một người. Nhưng với em, bản thân em chắc rằng em đã yêu anh, yêu chân thành từ những lời tâm sự. Anh thấy em có quá khờ khạo hay không?

- Thanh Trang à! Anh...

- Khi đã yêu thì hoàn toàn chấp nhận mọi điều kiện của người mình yêu, em cũng vậy.

Minh Luân quay nhìn cô, ánh mắt anh cá phục tình cảm của cô, anh cũng thấy con tim mình xao xuyến lạ thường.

Thật bạo gan và dạn dĩ, Thanh Trang câu lấy cổ anh, cô áp môi mình vào môi anh. Minh Luân vẫn ngồi yên, anh nhắm mắt cho hồn phiêu bồng trong đam mê...

Cô rời môi anh, hôn khắp mặt và cổ...

(Thiếu 2 trang)

bội trong người, anh phải tìm cách để giải hòa mới được.

Đứng chờ trước thang máy, anh nhìn lên Minh Dung, tự nhiên anh hồi hộp lạ.

Bất ngờ Minh Dung liếc ngang, cô trợn mắt:

- Nè! Sao anh lại nhìn tôi làm gì?

- Cô... cô này lạ thật! Tôi mà nhìn cô? Có cô vừa nhìn tôi thì đúng hơn...

- Anh đúng là ngậm máu phun người. Tôi mà nhìn anh, có nước trời sập.

- Đừng có giỡn nha, trời mà sập chết hết bây giờ. Ha! Cô không nhìn tôi sao cô biết tôi nhìn cô?

- Anh...

Đúng lúc, cửa thang máy bật ra, Minh Dung nén giận bước vào. Cô nhanh tay ấn nút.

Thiện Lương lại nhanh hơn, anh đưa tay ngang cửa, bước vào, anh lại châm chọc:

- Sao trên đời này lại có người xấu đến thế nhỉ? Thang máy rộng thên thang lại muốn một mình đi.

-...

- E hèm! Thì ra không những xấu tính, xấu người mà còn tâm nữa. Thật tôi nghiệp, tội nghiệp...

- Nè!

Cái trợn mắt cùng tiếng hét làm Thiện Lương phải giật mình. Anh suýt đánh rơi cặp:

- Cô làm cái quái gì vậy?

- Con người anh sao "bà tám" quá vậy? Tôi đã nhìn anh rồi, anh còn gây chuyện. Thật ra anh muốn gì, có cần tôi đưa anh đi Biên Hòa hay không?

- Được đó, ở đó cũng có cảnh đẹp và tin tức để viết bài, chụp ảnh.. Cô đưa tôi đi đi.

Tức quá không biết làm gì, cô giơ tay.

- A... nè, nè. Cô đừng dùng vũ lực nha. Cô mà đánh tôi là tôi nằm vạ đó.

- Hừ! Con trai nhu nhược.

- Tùy theo hoàn cảnh thôi. Con gái thì nằm vạ, con trai thì "bụp" liền, không nhìn.

Minh Dung cong môi lên, cô chống nạnh:

- Anh thử xem.

- Tôi biết cô có học võ, nhưng đừng thách tôi. Tôi.. mà ra tay thì cô có nước phải...

- Phải sao?

Thiện Lương cung tay, anh hét:

- Tôi sẽ...

Tít..Tít.. Két.. Âm..

Thang máy bỗng dừng tắt điện ngưng hẳn:

- Thấy chưa? Cả trời cũng không muốn tôi xuống tay, cho nên tôi tha cho cô lần này đó, cố mà giữ thân đi..

- Nhảm nhí!

Đưa tay ấn nút báo động. Thiện Lương tò mò:

- Cô không sợ sao?

- Sợ cái gì?

- Tôi xem phim thấy có cảnh khi thang máy kẹt hay hư là cô gái khóc toáng lên, lao vào lòng người con trai và ôm chầm lấy anh ta.

- Hừ! Anh đừng có mà nằm mơ. Cho dù là ban đêm cũng chưa thấy, đừng nói chi bây giờ là ban ngày.

- Cô không sợ thiệt à?

- Dĩ nhiên, chỉ có các cô gái yếu đuối không phân biệt đâu là "bọn xấu" nên mới như vậy thôi. Còn tôi thì đừng hòng.

Vừa dứt lời, bỗng nhiên có một vật gì đó bám vào cổ cô làm cô run bắn cả người. Cấn rặng, cô đưa tay lên:

- Á... Cứu tôi với...

Cô buông rơi túi xách, nhảy xổ vào lòng Thiện Lương.

Cô câu lấy cổ anh, người cô run lẩy bẩy trông rất đáng thương.

- Con... con gì... nó ghê quá. Nó đeo cổ tôi... nó định cắn tôi.

Suýt bật cười vì anh đã trông thấy con thằn lằn bám thân nhiên trên cổ Minh Dung, nhưng anh kiềm chế và trợn mắt lên:

- Trời ơi! Con này nó cắn một cái chết đó. Cô ôm chặt vào đi...

Quá sợ hãi, Minh Dung càng bấu chặt lấy anh, nước mắt tuôn rơi trên gương mặt không còn chút máu.

- Cứu tôi với... Anh Lương! Cứu em.

Một chút xao động nhẹ trong lòng anh. Một cảm giác thật nồng nàn không gì diễn tả được.

Anh muốn nó kéo dài mãi không dừng lại để anh hưởng được sự êm đềm trong hạnh phúc mênh mông.

Nhưng phải ngưng đùa thôi, nếu không cô ta ngã ngang xỉu thì anh lại càng nguy hiểm hơn.

Đưa tay chụp lấy con thần lẩn, anh thả nó lên vách:

- Đi đi, nếu không một lát là như thêu đó.

Hình như "chú ta" hiểu chuyện nên anh vừa dứt câu, "chú ta" đã cong đuôi chạy mất:

Anh thì thầm:

- Dù sao cũng cảm ơn chú mày nhiều.

Sự va chạm vô tình, làm cả hai chết lặng. Minh Dung hết cảm giác bị "đeo" nơi cổ nên từ từ bình tĩnh hoàn hồn lại. Cô vội đẩy mạnh anh ra khi phát hiện mình đang ôm anh rất chặt.

Trón đẩy quá mạnh làm Thiện Lương đập đầu vào thành thang máy. Anh ôm đầu:

- Ui da! Cô... cô định giết người bịt miệng hay sao vậy hả? Tôi có ôm cô đâu, có cô ôm tôi thì có. Cô mới là người đáng bị kiện.

- Tui tội gì chứ?

- Tội xúc phạm thân thể và làm tổn thương người khác.

- OK, tôi sẽ đi hầu, anh đem đơn kiện đi.

Thiện Lương xoa đầu, anh nhăn mặt:

- Được rồi, tôi sẽ kiện đến tòa án lương tâm để coi chánh án xử ra sao. Nhưng mà tôi nhất định sẽ thắng kiện vì tôi là người bị hại. Cô nhớ lấy.

Đúng lúc, đèn thang máy bật sáng cửa mở ra, anh bước đi không thèm nhìn cô.

Minh Dung cảm thấy mình bị xúc phạm, cô bĩu môi:

- Hừ! Anh mới là người lợi dụng đó.

Nhưng vừa đi vừa suy nghĩ, cô thấy mình quá đáng:

- Trời! Đẩy anh ta một cái quá mạnh, không biết có bể đầu hay không? Lại còn chửi anh ta nữa chứ. Trong khi nếu không có anh ta, chắc mình đã chết ngắt rồi còn gì. Mẹ Ôi! Anh ta mà "bà tám" một cái là mình trở thành nhân vật nổi tiếng nhất tòa soạn. Mình tiêu rồi...

Lê bước chân nặng nề vào phòng, Minh Dung đưa mắt nhìn quanh:

- Úi trời! Đầu mất hết rồi? Không lẽ hôm nay được nghỉ?

Cả gian phòng từ sếp lớn, sếp nhỏ, tới nhân viên đều biến đầu mất. Cô bặm môi:

- Không lý nào.. nghỉ mà tại sao không thông báo cho mình biết chứ? Chắc có cuộc họp đột xuất đây.

Nghĩ thế, cô bước nhanh ra cửa, hướng về phòng họp

Tiếng giày của cô gõ đều đều trên nền gạch. Ngang qua phòng của Thiện Lương cô khẽ liếc mắt.

Cánh cửa tuy không đóng kín, nhưng không đủ kẽ hở để cô nhìn thấy bên trong. Tò mò vì có tiếng xì xầm, cô bước lại gần.

Đưa ngón tay đẩy nhẹ cánh cửa, cô đưa một con mắt vào.

- Ui chu choa oi! Cả một phòng chật ních cả người. Họ đang làm cái quái vậy nhỉ? Họp... tại sao không vào phòng mà lại ở đây?

Cô nhón gót lên, cố căng mắt ra.

- Còn cái "thằng cha" Thiện Lương kia đang nói cái gì mà hươ tay hươ chân thấy phát ón vậy? Kỳ cục!

Định quay đi vì tính cô chưa đủ tiêu chuẩn làm "bà tám" thì.

- Chết! Hắn ta đang nói xấu mình. Không được, không được, phải ngăn chặn, nếu không danh dự của mình sẽ mất hết.

Cô lấy hết can đảm đẩy mạnh cửa chen vào trong, đến trước mặt Thiện Lương, cô quát:

- Nè! Tôi không ngờ anh là một người như vậy. Chuyện có tí xíu mà om sòm cả lên. Anh thù ghét tôi chứ gì? Sao không tìm tôi mà chửi lộn đi, ở đây bày trò mèo khóc chuột. Nói thiệt với anh, con người như anh chẳng ai thèm đếm xỉa đâu, ở đó mà làm eo làm sách. Anh có quỳ lạy tôi thì tôi cũng không thèm ôm anh đâu.. Chỉ tại lúc đó tôi quá sợ đi... Nên tôi mới... Anh đừng có ba hoa ở đây. Bản mặt anh còn khuya tôi mới để ý tới.

- Cô... cô nói cái gì vậy?

- Nhìn cái gì? Tôi nói không đúng sao? Anh đừng có giả vờ trước mặt tôi. Tôi nói cho anh biết, chuyện lúc nãy tôi đã bỏ qua, nhưng anh lại ép tôi nên tôi nhất định kiện anh về tội sàm sỡ với tôi.

- Hả! Cái gì? Sàm sỡ hả? Trời oi...

Cả mấy chục người trong phòng đều hốc mồm với đôi mắt tròn vo.

- Chuyện này là sao?

Thiện Lương đỏ mặt, anh hét:

- Cô đang làm cái trò gì vậy hả?

Minh Dung tỉnh bơ, cô hất mặt:

- Tôi hỏi anh đang làm gì thì đúng hơn.

Ngọc Châu kéo tay bạn:

- Nè Dung! Mà đang nói cái gì vậy. Trời ơi! Tao không hiểu gì hết.

Cô đưa tay sờ trán bạn:

- Đừng nói với tao là mày ốm đầu nghen.

Gạt tay bạn ra, Minh Dung trợn mắt:

- Tao không có điên. Lúc nãy trong thang máy, anh ta... anh ta...

Ngọc Châu cướp lời bạn:

- Thì anh Lương bị kẹt ở trong đó, không biết sao anh vừa đi đến trước cửa phòng thì té xỉu, tụi này mới đưa anh vào phòng. Mà vào đây nói lung tung làm mọi người chẳng hiểu gì cả.

Đưa tay bịt miệng, Minh Dung quay nhìn Thiện Lương, đôi mắt cô tròn vo:

- Á, thôi chết! Lần này xem như là toi mạng, tội nặng càng thêm nặng. Sao mình ngu vậy không biết?

Đôi mắt Thiện Lương nhướng lên trông rất dễ ghét:

- Sao cô không nói nữa đi? Sao im lặng vậy? Nói nữa đi chứ, về mặt cô căm thù lắm mà.

Mọi người dần dần ngẫm hiểu ra chuyện. Ngọc Châu phá lên cười:

- A! Tôi hiểu rồi, thì ra lúc nãy hai người...

- Ồ! Thì ra là vậy.

Thiện Lương quay nhìn Minh Dung, đôi mắt cô đang rướm lệ:

- Thôi được rồi, giận hờn nhau thôi mà, mọi người đi làm việc đi, cô ấy khóc bây giờ đó.

- Giấu kỹ quá hén, tụi này tới giờ mới biết. Cậu liệu hồn đó, Á khôi của tòa soạn mà khóc là toi mạng với tụi tôi.

- Ừ, hứa mà.

Mọi người chấp nhận sự việc từ từ rời khỏi phòng. Đến khi còn lại ba người, Ngọc Châu mới le lưỡi:

- Nè! Có thật không vậy? Hai người quen nhau hả? Trời ơi! Mới hôm trước đây còn như lửa với nước mà hôm nay thì là bồ của nhau... chuyện lạ có thật.

Minh Dung nén nước mắt:

- Xí! Chuyện đó chỉ xảy ra trên sao hỏa thôi, dưới đất không bao giờ.

Ngọc Châu đưa đôi mắt "cú vọ" sang Thiện Lương:

- Đừng có nhìn tôi, tôi chỉ tùy theo tình hình mà giải vây thôi, còn chuyện kia... tôi cũng không biết chừng...

- Phải rồi, thứ "bà tám" như anh chuyện gì mà không có khả năng xảy ra.

- Nè! Cô đừng có phun lửa nha. Ai là người khai ra chuyện để nói vậy? Ai là người tạo ra sự hiểu lầm này? Nguyên nhân chỉ có một, đó là cô. Cô có tình cảm với tôi, thậm chí cô yêu tôi, nên cô mới tức giận như vậy.

- Tôi mà yêu anh?

- Không yêu sao cô ôm tôi, ngả vào lòng tôi nữa?

Anh chỉ vào ngực áo mình:

- Nè! Bằng chứng là nước mắt của cô làm ướt áo của tôi. Ôi chà! Lúc đó thật là tình tứ.

- Anh...

- Anh gì? Anh yêu phải không?

Tức quá, Minh Dung lao tới, bắt chấp sự can ngăn của bạn:

- Tôi sẽ cho anh một bài học để nhớ đời sự việc hôm nay:

Cứ thế, cô tiến, anh lùi. Đến khi anh vấp phải chiếc ghế ngã ngồi lên đó thì... chân anh vô tình gạt vào chân của Minh Dung làm cô mất thăng bằng, ngã chúi về phía trước:

- Á...

Môi cô chạm vào môi anh trông rất tình tứ. Được dịp may lại không ngăn được cảm xúc, Thiện Lương thu hết cam đảm đem sự nồng nàn dịu dàng trao vào môi hôn, đôi mắt anh nhìn cô đắm đuối. Ngọc Châu bịt mắt vì không muốn nhìn thấy cảnh bạn bị té ra sao. Thấy im lặng, cô mở mắt ra và ...

- Á! Hai người ...

Minh Dung bừng tỉnh, cô bật dậy, tát mạnh vào mặt Thiện Lương:

- Trơ trên! Đồ cơ hội!

Cô bỏ chạy nhanh ra ngoài. Ngọc Châu vụt chạy theo bạn, nhưng đến cửa thì cô buộc phải sững lại. Ôi! Một đám "bà tám" đang nhe răng ra cười, như vừa xem xong một bộ phim hay.

Cả đám thò đầu vào nhìn, thì bắt gặp Thiện Lương đang một tay ôm má, nhưng trên môi lại nở nụ cười tươi đầy mãn nguyện.